

Markó Béla

ÉLETRAJZ SZONETT BEN

Azt hittem, elfelejthetem a formát,
pedig nem tűnt el, valahol belül
tovább él, és mint víz alól a korlát,
amikor kell, majd úgyis felmerül,

mit ellepett az ár, hiszen mindvégig
itt volt, s szabadság nincs, csak lázadás,
hogy új medret szabj végre, míg a régít
legfeljebb elrejtí az áradás,

de közben változatlan lent a mélyben
szinte minden, csupán egy-két kanyart
vágthatott le a víz, bizonyságképpen,

hogy lázadt egykor, s hogy amit akart,
teljesült is belőle valamennyi,
talán kevés, ám mégis több, mint semmi.

HALÁLRAJZ SZONETT BEN

Miért ijesztő végül is a forma,
ha úgysem lehetsz teljesen szabad,
s előbb-utóbb majd úgyis félbehagy,
aki teremtett, és szanaszét szórja

sok-sok használhatatlan részedet?
Nem hittem sohasem a túlvilágban,
inkább minden egyes sort végigjártam,
mert nem én voltam, s nem is én leszek

a vers előtt, a vers után. Belátni
kezdettől, hogy a tizennegyedik?
Hogy többre semiképpen sem telik?

És kevesebbre sem? Történhet bármi,
ugyanakkor érsz csak ugyanoda?
Íme, a versem utolsó sora: